

ekstraordinære Understøttelse bringes ind under faste bestemte Regler, og det anser jeg for et Gode.

Ud fra dette og i øvrigt i Henhold til den Redegørelse, den højtærede Minister har givet, vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Sven: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa selve Lovforslaget; det er sikkert efter den Behandling, det har været undergivet i det andet høje Ting, og efter de Udtalelser, der er fremkommet, ganske unødvendigt. Derimod giver Forslagets Fremsættelse og den Udvikling, Sagen i det hele har taget, Anledning til at fremsætte et Par enkelte Bemærkninger liggende lidt udenfor.

Den ene Bemærkning er denne, at det foreliggende Lovforslag efter den Behandling, det har været undergivet i det andet høje Ting, er et Eksempel paa, at der fra Rigsdagens Side kan udføres et rent sagligt Arbejde, udføres et godt, solidt og propert Lovgivningsarbejde. Man er saa tilbøjelig til at fremsætte Kritik overfor den Virksomhed, der udøves af Rigsdagen; Kritikken er vaagen, man er i visse Kredse tilbøjelig til at betragte alt det Arbejde, der præsteres af Rigsdagen, som kun Ordgyderi. Derfor er det en Tilfredsstillelse, naar man har Lejlighed til overfor en saadan Kritik at henvise til et Lovforslag som det nærværende; det er netop et Eksempel paa, at der af Rigsdagen kan præstere et, som det sikkert vil indrømmes fra alle Sider, godt og solidt Lovgivningsarbejde.

Den anden Bemærkning er, at Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting har vist, at der i den danske Forfatning er Brug for dette høje Ting; man hører fra mange Sider, at det andet høje Ting er et Appendiks, en Blindtarm, som der ingen Brug er for. Det glæder mig ikke mindst at høre den ærede sidste Taler anerkende det udmærkede Arbejde, der var gjort netop i det andet høje Ting.

Dahlgaard: Ogsaa jeg vil gerne udtale min Glæde over, at det i Landstinget er lykkedes at opnaa Enighed mellem alle 4 Partier angaaende dette Lovforslag. Naar det ærede Medlem, som nu forlod Talerstolen, tog Opnaaelsen af denne Enighed som et Bevis for, at der endnu var Brug for det andet høje Ting, maa jeg sige, at

det forekommer mig, at Beviset var lidt spinkelt; thi først skulde Beviset da føres for, at denne Enighed ikke kunde være naaet i dette Ting. Men det Bevis er ikke ført.

Efter at denne Enighed er opnaaet mellem alle Partier i Landstinget, efter de indgaaende Forhandlinger, der er ført der, og efter Ministerens Gennemgang af Lovforslaget her i Dag, er der ingen Grund til at gøre Lovforslagets Enkeltheder til Genstand for nærmere Omtale. Jeg skal kun sige, at jeg betragter det som særdeles heldigt, at Kortene er bortfaldet for den vedtægtsmæssige Understøttelses Vedkommende. Det var jo Indførelsen af Kortene, der ved Loven af 1921 skabte en overordentlig stor Bitterhed. Denne Ordning har aldrig fungeret til Tilfredshed, ja, den har fungeret saadan, at jeg tror sjældent, en Lovbestemmelse her i Landet er blevet overtraadt i saadant et Omfang som denne Bestemmelse i de Par Aar, der er gaaet.

Jeg udtalte under Lovens Behandling i 1921 som min Opfattelse, at Vejen med Hensyn til Kontrol af Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke gik gennem et System, som var forhadet af den samlede Arbejdstand, men at Vejen gik gennem Styrkelse af den ansvarsbevidste, økonomisk interesserede Kontrol, som Arbejdsløsheds-kasserne selv udøver. Den Gang var man fra Flertalspartierne Side stokdøv overfor saadan Tale, vel nok fordi man i de foregaaende Aar havde indpisket i Befolkningen den Opfattelse, at der næsten ingen Grænse var for de Misligheder, der fandt Sted paa dette Omraade. Nu har Udviklingen ført i den Retning, som jeg den Gang pegede paa. Det kan ikke nægtes, at heri ligger en Indrømmelse af, at de Beretninger om de overordentlige Misbrug, som den Gang svirrede rundt, har været overdrevne; hvis de ikke havde været det, turde man selvfølgelig ikke nu gaa tilbage til det samme Grundlag, man tidligere var paa, selv om Arbejdsløsheds-kassernes Bidrag gaar op med 8 pCt.

Jeg er meget tilfreds med, at der indføres faste Regler for, hvornaar det kan siges, at ekstraordinær Arbejdsløshed foreligger. Den nuværende Ordning paa dette Omraade har efter min Opfattelse ikke været tilfredsstillende, den har i Virkeligheden indeholdt et Incitament til stadig Uro og vilde stadig indeholde dette Incitament, navnlig i Tilfælde, hvor den paagældende Minister, som skal administrere Loven, ikke har en heldig Haand til at forlige Modsætningerne. I denne Forbindelse maa jeg sige